

“Ga jij alvast maar naar buiten, dan ruim ik dit even op en zie ik je bij de voordeur,” zei Charles.

Pete liep naar buiten met zijn tas vol aardbeien en wachtte op Charles. Charles was verbaasd en wist niet wat hem overkwam. Hij ruimde alles op en pakte zijn wortels. Maar hij miste er een. Wortel zes, die hem had verblind, was er niet meer en het gaf Charles maar een raar gevoel. Een gevoel dat hij aan de kant moest zetten, want daar was nu geen tijd voor: hij moest naar de wedstrijd. Met zijn vijf wortels liep Charles naar de deur, hij deed de deur open en weer achter zich dicht en samen liepen de twee bevriende rivalen naar het wedstrijdterrein toe.

Pete moest lachen.

“Wat is er?” vroeg Charles.

“Ik heb zomaar het gevoel dat ik ga winnen,” zei Pete.

“Waarom?”

“Omdat Linda in de jury zit.”

Linda Taylor was de eerste meid waar Charles verliefd op was geworden, maar het was niet wederzijds. Althans dat dacht hij, omdat ze op *high school* een relatie had met Pete. Die relatie duurde niet lang, want Linda werd gek van die herrie die Pete “muziek” noemde en van het bordspel Dungeons and Dragons. Linda viel meer op de sportieve, coole klasgenoten in plaats van die lieve, fantasierijke nerd.

Charles, die nooit aan Pete heeft verteld dat hij verliefd was geweest op Linda, was altijd een beetje jaloers op Pete geweest en wilde Linda dan ook niet aantrekkelijk meer vinden, maar Linda heeft altijd een plekje in Charles' hart weten te behouden. Slank, blonde haren en prachtige donkerbruine ogen. Sportief, maar niet dusdanig sportief dat haar vrouwelijke rondingen waren verdwenen. Integendeel zelfs, want ze had prachtige billen en een set borsten waar menig vrouw jaloers op was.

"Gelukkig is Linda niet het enige jurylid," zei Charles met een knipoog.

"Ik heb altijd het gevoel gehad dat jij vroeger verliefd op haar was," zei Pete.

"Verliefd? Hoe kom je daarbij?"

"Nou, omdat je haar niet meer kan uitstaan sinds zij het uitmaakte met mij, en dat is nu toch wel meer dan twintig jaar geleden."

"Ik heb haar gewoon nooit gemogen." Dat was een grote leugen natuurlijk, want Charles wilde niet dat Pete wist dat Charles smoorverliefd op Linda was en nu maar deed overkomen alsof hij Linda niet kon uitstaan.

Ondertussen waren de twee aangekomen in Central Park waar de Grow your own-wedstrijd jaarlijks werd gehouden. Als eerste kwamen ze opa Neil tegen, die meteen zei: "Hé Pete, heb je je wel aan de regels gehouden?" Met een

grote lach (zonder tanden, want die waren er na jarenlang roken en drinken inmiddels uitgevallen) liep opa Neil met zijn wandelstok al struinend over het wedstrijdveld.

De plekken van de kandidaten kwamen overeen met de plaats waarop je het vorige jaar was geëindigd, dus Charles had de beste plek met naast hem Pete en daarnaast stond Helma. Helma was de fanatiekste. Haar beste plek ooit behaald bleef echter toch de derde sinds Charles en Pete meededen. Helma was een vrouw van achter in de zeventig en deed elk jaar voor de laatste keer mee. Dit jaar zei ze dat het echt haar laatste jaar was. Pete hoopte het ook, want door Helma was Pete vroeger gediskwalificeerd. Helma had dit jaar paprika's mee. Rode, gele, groene, oranje, witte en paarse. Pete liep naar Helma toe om haar een hand te geven en haar succes te wensen met de wedstrijd (ondertussen kon hij Helma wel schieten, maar hij uitte zich altijd professioneel tijdens de wedstrijd).

“Succes zo meteen, Helma, en moge de beste winnen.”

“Bedankt, jongeman,” zei Helma.

“Zijn dat wel jouw aardbeien, of heb je die gekocht?” vroeg Helma – met haar kin zo hoog de lucht in dat haar grijze pruik er bijna afviel.

“Eerlijk zelfgekweekt!” riep Pete er snel achteraan, voordat hij nog iets tegen Helma zou zeggen waar hij spijt van kreeg.